

præstere de Ting, her fordres, ligesom vi ogsaa ønske, at Sygekasserne maa have en vis Frihed. Derfor havde vi sølgelig helst set, at Folketingets Forslag var vedtaget uforandret. Imidlertid har man jo indrømmet de gamle Kasser, forekommer det mig, saa omtrent den Frihed, de kunne forlange. De ny faa da at indrette sig efter Loven, og jeg vil haabe, at det ærede 5te Medlem for 1ste Kres (B. Knudsen) ikke faar Ret i — og jeg tror heller ikke, han faar det — i, at det bliver umuligt paa mange Steder at oprette Kasser. De faa saa at sætte Pengebidraget noget lavere. Nej, det er ikke der, det brænder. Naturligvis kan det være generende, man kan sige, at de faa ikke den Frihed, de i Norgejen havde, en Frihed, som jeg meget kunde ønske, at de havde beholdt.

Det ærede 5te Medlem for 1ste Kres var meget utilfreds med Vædringsforslaget til § 4 sammenholdt med det til § 8. Jeg maa tilstaa, at jeg betragter netop Vædringsforslaget under Nr. 4 til § 4 som et særlig anbefalelsesværdigt Forslag. Jeg tror, det er rigtigt, at man knytter Kassens Interesser til Taget — og Tagets til Kassens — og Kommunen. Vi kunne ikke have de hjemløse Bestanddele, som hverken ere knyttede til Kommunen eller Taget. Det er klart, at et Sags Medlemmer have Interesse for hinanden indbyrdes, og lige saa klart er det, at Kommunen har Interesse for de Sygekasser, der opstaa i dens Midte. Derfor søge vi at knytte Kassens Interesser dels til Kommunen og dels til Taget. Jeg tror, det vil give en Sikkerhed og Fasthed, som vil være til Gavn for Sygekassernes Udvikling i det hele taget. Det er min Opfattelse af den Ting. Jeg er derfor saa langt fra at være utilfreds med Vædringsforslaget under Nr. 4, at jeg tværtimod paa det allerbedste vil anbefale det, og det samme gælder for Resten Vædringsforslaget til § 8. Det ærede Medlem nævnte nok, at derved kunde det blive umuligt for enkelte gamle at kunne flytte fra den ene Kasse til den anden. Men han maa ikke glemme, at naar den ene Kasse skal tage den andens Medlemmer, aldeles ubetinget forpligter sig til det, saa vil det føre megen Mislighed med sig, en Mislighed, som for Resten adskillige Sygekasser have paatalt. Jeg skal i øvrigt indrømme, at det kan naturligvis have sine Mømpes hist og her i Begyndelsen for enkelte Sygekasser, men jeg haaber, at det, at det siges, at Kasserne skulle ikke paa den Maade være solidariske med hinanden, vil gøre, at de slutte sig frivillig sammen. Dertil sigter ogsaa Vædringsforslaget til § 23. Her paa Sjæl-

land har man det saaledes, at Medlemmerne kunne gaa over til en anden Kasse, og den Affattelse af § 8, som foreslaas, i Forbindelse med § 4, vil sandsynligvis føre det med sig.

Med Henhyn til Vædringsforslaget om, at § 13 helt skal udgaa, vil jeg sige til det ærede Medlem for Langeland (Mheselb-Laurvig), som meget udførlig begrundede Forslaget, at jeg har megen Sympati med hans Udtalelser. Ogsaa jeg er fed af, at man skal vedblive at lovgive saaledes, at man mere og mere slaar Frivilligheden ihjel. Det ærede Medlem har jo nævnt tre Omraader, hvor det allerede til en vis Grad er Ret. Det forekommer mig imidlertid, at den ærede Landstingsmand burde have rejst sin Modstand mod Paragraffen paa et noget tidligere Standpunkt. Nu at vedtage den ærede Landstingsmands Vædringsforslag betragter jeg som ensbetydende med at dræbe Lovforslaget. Denne Paragraf har sin bestemte Historie, som navnlig den ærede sidste Taler har dvælet udførlig ved. Han har gentagne Gange stillet Vædringsforslag, som det ikke har været muligt at gennemføre over for Modstanden dels fra Ministeren, dels fra Folketinget, og det vil blive endnu mere umuligt nu at faa Paragraffen udslettet. Jeg trøster mig ogsaa ved, at de mange Misbrug, som den ærede sidste Taler mente vilde komme ud deraf, ikke ville komme. For det første indeholder Paragraffen sit Korrektiv i sig selv, idet der er et Punkt som siger, at Sygekassens Vedtægter skulle indeholde de fornødne Bestemmelser til Forebyggelse af Misbrug fra Medlemmernes Side af den dem her tillagte Ret, nemlig Retten til fri Kørsel. Fremdeles trøster jeg mig ved, at der er en Bestemmelse i § 19 Litra 8, som siger, at Medlemmerne paa de Steder, hvor Lægerne befordre sig selv, betale for Kørselen ved et forlangt Sygebesøg, som Lægen erklærer for unødvendigt. Lægerne, med hvem der i Regelen vil være sluttet Akkord, ville jo have Interesse i ikke at blive forulempede uden Nytte. Den ærede sidste Taler vilde jo heller ikke have Paragraffen udslettet, men kun forandret saaledes at Omkostningerne ved Kørslerne skulle udredes af Kommunens Kasse i Stedet for, at man nu kan faa Naturalkørsler, Ogsaa dermed har jeg en vis Sympati, men over for den Modstand, der er rejst herimod, trøster jeg mig ved, at Kommunerne ikke ere forpligtede til at have Naturalkørsel, og jeg antager, at man ikke vil have Naturalkørsel, men man vil udrede det af Kommunens Kasse. Man er jo, maaske mere end godt er, inde paa den Vej at affasse Naturalar-